

GERE István

SZELÍDEK ÉS VADAK

Ugyanazon a napon, amelyen végül megölték, két alkalommal is megmentették Kis Sándor életét. Először nem sokkal azután, hogy a pazarul berendezett hétvégi ház kanapéján megébredt, s elgémberedett tagjait óvatosan megpróbálta működésre bírni. Úgy érezte, ha megmozdul mindene darabokra török, mint annak a konyhaköre ejtett kis csoki Mikulásnak, amelyet lányai dobtak be a postaládájába pár hete. (Valójában nem is csak leesett, hanem oda lett vágva betyárosan, haj.) Az anyuk biztosan megtiltotta nekik, hogy becsöngessenek a szobakonyhás büntenyára, ahol az apjuk lakott.

Bal kezét óvatosan kihúzta maga alól, és oldalra fordult. A kanapé mellett egy széken feküdt szépen összehajtogatva a számára kikészített ágynemű. Sejtelve sem volt róla, hogy soha életében több lepedőt össze nem piszkít, de azt észrevette, hogy a konyha ajtaja alatt fény szűrődik ki.

Pár percre visszahanyatlott a kanapéra, aztán mégis erőt vett magán és felkelt. - Jár a baba, jár - ösztökélte magát, miközben az első bizonytalan lépéseket tette a konyha felé. Egy hideg ital biztosan jót tenne.

Előző este az egész társaság lenn vacsorázott a faluban, egy felkapott, méregdrága helyen, ahol tengerenagyi válllappal dekorált, olaszosan lenyalt hajú pincérek szolgáltak fel, s hordták a piát nyakra-főre, s ahová Kissnek önszántából soha eszébe se jutott volna betenni a lábát, de Kéti erőszakos volt és lefegyverző, mint mindig, mint akkor is, mikor meghívta erre a kétnaposnak tervezett szilveszteri bulira.

A piacon találkoztak, pár nappal karácsony előtt. Kiss fejes salátát vásárolt a pinyeinek (a madarak, pár könyv és egy rozoga, neobarokk kisasztal volt minden, amit a közös lakásból magával vitt), s miközben a hatalmas, koszos akváriumban tömegével fuldokló halak előtt álldogáltak a csatakos sorban, a férfi elmesélte házasságának történetét. Kéti megkérte a hentes, hogy üsse agyon a pontyot, de alaposan, aztán pedig Kiss lelkére kötötte, hogy velük szilveszterezik, mert ilyenkor emberek közé kell menni, nem sötét zugokban (kocsmákban) bujdosni a sebeket nyalogatva. Kiss ezzel egyet is értett, s így került a minden luxussal berendezett, hegytetőn, célszerűen irtott erdő tisztásán álló hétvégi házba, ahol minden hiú várakozása ellenére nem csupán Kéti találta, hanem az asszony élettársából és egy szintén vendég, de otthonosan mozgó fiatal párból álló, összeszokott társaságot, pedig miközben a behavazott erdőn át fölfelé ballagott a hegyre (a kisvasutat lekérte, mert haladéktalan dolga támadt a restiben), s azon tűnődött, hogy bizony legalább tíz éve nem járt kanyargó hegyi patak partján, s csupán a Duna-parti HÉV-megállóban került a természet kibetonozott közelébe, eszébe ötlöttek azok a mára nosztalgikusan szép pillanatok is, amikor az osztályterem reggeli zürzavarába belépve szeme legelőször is Kéti fekete copfjai után kutatót, ilyenkor újra és újra felfedezve, hogy szíve heveseb-

ben zakatol, mint az egészségpályás cikk-cakk futás vagy a medicinlabdás edzésgyakorlatok után.

Óvatosan kinyitotta a konyhaajtót és belesett. A fiatal pár nőtagja, Veruska tevékenykedett benn, egy szál csipkés bugyiban s hozzáillő melltartóban. Háttal állt és sorban nyitogatta a konyhaszekrény ajtajait. Szemmel láthatóan keresett valamit.

- Egy sört, egy sört nem találtál véletlenül? - kérdezte meg Kiss rekedten.

Veruska ijedten pillantott hátra, de aztán csak bosszúsan legyintett. - A francba! Ráhozod az emberre a frászt - nyafogta, de nem igazán látszott rémültnek; el se takarta magát; rövid bámészkodás után Kiss nézett fel illedelmesen a mennyezetre. Ott van alul - mutatott a lány a mosogató alá, s valóban, az alsó, elhúzható ajtó mögül több rekesz sör tárult Kiss szeméi elé. Mohó ügyetlenséggel kapott ki egyet, s gyors, de hosszú kortyot engedett le belőle, aztán látható megkönnyebbüléssel helyezte maga elé az üveget a konyhaszatra. Ez megmentette az életemet - közölte tárgyilagosan. A lány csontos volt, csenevész, de ápolt, kismellű, de nagyszájú; nem éppen Kiss esete. Jobban mondta te mentted meg, mert magamtól biztos' nem mertem volna kijönni. Utálok a más holmija közt turkálni.

- Ugyan már, nem lehetsz ennyire birka rázta a fejét hitetlenkedve a lány. Ilyenkor szoktam kenni magamnak sutyiban egy zsíros kenyeret, de ezeknek csak olajuk van, meg ez a bádögkenyér emelte föl és ejtette vissza az asztra a Cracotte-os dobozt a lány. Abban a pöttyös bögrében van egy pár Széchenyi, de hát az nudli.

- Nudli?! vágott kétkedő grimaszt Kiss. Kétféleképpen azt már nem is merne elmesélni, hogy novemberben, megfélelően udvarias keretek között a gyárban is lehetőséget kapott a pályamódosításra (kirúgták), mert a történet ezután már csak úgy lett volna fokozható, hogy leégett a ház is, és benne a nagymama, mert nem tudott kimászni a hintaszékből.

- Azt már tegnap láttam, hogy veled az alapoknál kéne kezdeni - mondta Veruska, miközben fagyaltot vett ki a hűtőből, felült az asztra és a tégelyt lábai köze tevé beledöfte a kanalat. Még sajnáltalak is kicsit.

Aztán mért kellett engem sajnálni? érdeklődött Kiss.

Hát... gondolom nem mindegy, hogy *veled* nevetnek vagy *rajtad*...

Szerinted rajtam nevettek? kérdezte Kiss, és kicserélte a sörösüveget.

Mér', figyelj; gondolod, hogy úgy meghatotta őket a kis történeted a húszforintos Trabantodról? Az a zseniális biztosítási csalás, ami közben majdnem tüdőgyulladást kaptál a saját kezűleg kivert szélvédőd mögött a havas esőben?! Annyira nem lehetsz naiv, szívi nyalta le gondosan a kanalat Veruska. Közlöm veled, hogy épp'

most hajtottak ki a biztosítóból hatvan rongyot, csak azal, hogy a Badi kocsiját leküldték pár hónapra tanyára. A múlt héten megkerült, csak éppen hiányzott belőle az a pár kutyü, ami nálunk van spájzban. Nem kérsz? Nagyon báró - nyomta Kiss orra alá a fagyit.

Kiss elvette tőle a tégelyt, homlokára szorította és végiggörgette rajta, aztán visszaadta a lánynak. - Tényleg finom. Mondd csak, te mindent tudsz rólok?

Még szép, hogy megnézem, ki az, akinek a farkát a szamba veszem.

- Pardon?! - prüszkölt bele Kiss a sörösüvegbe.

Semmi, semmi - mondta a lány, és lezökkent a földre.

Kicsinyke mellei megremegtek. A férfi elfordította fejét, Veruska pedig némi kutatás után fehér edényt vett ki a hűtőből és becsúszta a mikrosütőbe, aztán a kis ablakon keresztül leste, hogy viselkedik. Kiugró vállcsontjaitól eltekintve, hátulról sokkal szexisebbnek látszott: a lába izmos volt, a fenéke feszes és kerek.

A mikrosütő órája 4:30-at mutatott, s a konyhaablak mögött rejtőző sötét fenyőerdőből még nem látszott semmi. Négy óra volt hátra Kiss életéből.

Az lesz a legokosabb, ha a reggeli vonattal eltekerrek a búsba - gondolta magában a férfi. Eleve nem indult jól az egész. Kéti élettársa, akit szintén Kissnek hívtak, persze Győző keresztnévvel, s akit mindenki csak Badinak szólított, leplezetlen ellenszenvvel fogadta Kisst. Megjegyzéseket tett a literes borra, amelyet Kiss az ünneplő nylonzacskójából előhalászott („Azt hittem ilyenekkel már csak a kocsiálmossák.”), Kiss kopott, de még igazán elhordható télikabátjára („A hatvanas években volt divatos, intézeti gyerekek számára...”); közben föl--- rohangászott a lakásban, és valamiféle Schneider-t gyalázott keresetlen szavakkal, aki állítólag pontosan akkor nem található meg sohasem, amikor a legnagyobb szükség lenne rá. Kiss a WC-n ülve önkéntelenül végighallgatta, hogy Badi következetesen lyuksógorának titulálja, s Kétitől a farka mérete iránt érdeklődik.

- Akkor rögtön sarkon kellett volna fordulnom morfondírozott Kiss. Ám a hangulat a rideg fogadtatást követően hirtelen megennyhült; Badi elnézést kért a gombaságokért, idegesítő üzleti bonyodalmakra hivatkozott, s miközben Kéti a cinkéket etette a ház előtt, majdnem úgy tűnt, hogy a két férfi szapora poharazgatás közben régi bulgáriai nyarokról beszélgetvén, s az NDK-s csajok intézményének bezárásán keseregve végül is megtalálja a közös hangot. Badi egészen felvillanyozódott, amikor kiderült, hogy Kiss beszél németül, és azonnal a telefonhoz vonszolta, hogy bizonyos üzlettársát felhívják. Kiderült, hogy ez általában a sokat pocskondiázott Schneider feladata, s a telefonbeszélgetés közepén világossá vált az is, hogy Badi egy erdélyi festő képeit ajánlhatja a zürichi galériásnak, méghozzá nem is először, hiszen a korábbi feltételekről, ugyanarról a siebenburgi Mahler-ről volt szó, s Kiss ezen a ponton Badi mély megrökönyödésére letette a kagylót.

Holnap három körül ott lesz a galériában - mondta elfordulva. Emlékezett a nevedre.

Még szép, hogy nem felejtette el csapott a levegőbe dühösen Badi. - Múltkor is jól átvért a vén kurva. Mi az, hogy három körül? Előtte vagy utána?

Um drei. Három körül vonta meg a vállát Kiss.

- Hívd fel még egyszer - követelte Badi, s miután a másik erre nem volt hajlandó, hangos, parttalan vitába keveredtek, amelyben említésre került az erkölcs, a vámszabályok és az emberi hülyeség egyaránt. Kéti még éppen időben lépett közbe, és megérkezett a fiatal vendégpár is, Veruska és párja a folyamatosan rágógumizó Rágó, aki aztán méltó partnere lett Badinak abban, hogy Kisst az este hátralévő részében megállás nélkül ugrassák, nevetséges helyzetekbe kényszerítsék és megpróbálják megalázni. Kisst egy bizonyos idő után mindez már nem izgatta, sőt, alkoholos, öntipró jókedvében - Kéti minden tiltakozása ellenére - még bele is segített a mókába, mert elmesélte, hogyan kényszerítették lopásra a katonaságnál. Egy kopasz, akinek még füstöl a laktanya kapuja előtt eldobott csikkje, nem nagyon ellenkezhet, ha az őrmester ráparancsol, hogy ugorjon ki a dzsibból és markoljon fel egy zacskó tejet az éjszakai utcára lera-kott tejesládákból. Más kérdés, hogy rémületében az ülés alatt heverő drótkéfére hajítja a tejet, úgyhogy miközben az őrmester a gázpedálra tapos, ő már bokáig ül a csordogáló tejben.

Csokis palacsinta - dugta az orra alá Veruska a tálat. Ilyen finomat még nem ettél!

- Kösz', de nem nagyon megy a sörhöz - mentegetőzött Kiss. Egyedül az bántotta, hogy egész este egy szót sem tudott váltani Kétivel.

Na, ne légy már ilyen finnyás sértődött meg Veruska.

Tisztára kiakasztasz. Csak egy falcsit a mamától! Téged mindenre ilyen nehéz rávenni? Kiss combjára ült és megpróbált egy falatot a férfi szájába dugni. -- Csukd be szemed, nyisd ki szád, teszek bele cukorkát!

Kiss hirtelen nem tudta, hogy mit kezdjen a bal kezével - jobbát lefoglalta a sörösüveg -, végül az imbolyogni kezdő konyhai szék támlájába kapaszkodott bele.

Gyere már, Rágó, szex van a konyhában! - kiáltotta Badi, aki észrevétlenül lépett be az ajtón. - Gyere már, te fingszú, épp' most szarvaznak fel!

Utcai ruhában volt, nem a suhogó selyemmelegítőjében, de téglaszínű, divatos öltönyben, mint ahogy Rágó is, aki pár pillanat késéssel követte. - Ah, bűnös asszony, hát nem volt elég az esti öt numera? - takarta el szemét színészkedve az utóbbi. Most meglakolsz összes förtelmes bűneidért! - Kikapta a sörösüveget Kiss kezéből, fenyegető mozdulatot tett vele a lány felé, aztán egy slukkra kiitta az egészet, végül artistikusát böffen-tett.

Tehettek egy szívességet közölte velük Veruska, miközben lezökkent a padlóra, s az ujjával kitörölte a tál aljáról a csokikrémet. - Majmok.

Oké. Vagy elkészülsz semmi perc alatt, vagy itt felejtünk, s építhetsz hőembert a kollégával intett neki Badi.

Veruska azonnal bedobta a tálat a mosogatóba, és kiszaladt a konyhából. Eszetekbe ne jusson elpucolni, mert letépek a farkincátok - kiáltotta még vissza az emeleti szobákhoz vezető falépcsőről.

A férfiak egy ideig csendben nézték egymást, aztán Kiss új cigarettára gyújtott. Rágó két sört húzott elő a re-

keszből: egyiket a másikkal nyitotta ki, az elsőt Kiss elé tette a asztalra, a másikat két kortyban benyelte.

Menj és szólj a kis barátnődnek, hogy ne két hétre csomagoljon - szólt neki Badi.

Mind elmentek? - kérdezte Kiss, mikor egyedül maradtak.

Nem - mondta Badi. - Kéti itthon marad, mert dolga van, de pezsgőbontásra mi is itt leszünk, nem kell aggodni.

Közelebb lépett Kisshez; szinte összeért az álluk.

Figyelj, apa. Most aztán le ne pattanj nekem, mert Kéti azt fogja hinni, hogy én martalak el, és kikaparja a szemem.

- Dehogy. Maradok - nyugtatta meg Kiss, bár egyáltalán nem volt benne biztos, hogy úgy is lesz. - Amíg tart a muníció - intett a sörösrekeszek felé.

Na, addig azért ne - vigyorgott Badi. - Van a pincében is pár rekesszel. Figyelj, egy dolgot azonban monddok. Ne nagyon éld bele magad Kétivel a romantikába, mert ilyesmiben nem ismerek tréfát. Oké, egy kis osztálytalálkozó, Lombik tanárnő, Lapaj tanár úr, régi fényképek, oké. De aztán annyira...

Cseszd meg - fintorgott Kiss. - Hát úgy nézek én ki?

- Jó, jó, csak mondom - nézett rá komoran Badi. - Képzeld el, mennyivel pocsókbabul néznél ki, ha kitépnem a kezéd, és a hátadba szúrnám...

Kiss elképzelte és elismerően bólogatott.

Figyelj - folytatta Badi, mert az volt az érzése, hogy Kiss nem veszi eléggé komolyan. - Mi Kétivel sok mindenben átmentünk együtt, és ő nagyon jól tudja, hogy én makacs és szívós vagyok. Megjártam a kaptárt is, de csak a javamra vált, mert ott se hagytam el magam. És nem hagyom azt se, hogy valaki az ágyamba másszon, amíg én dolgozom, mint az állat, még az év utolsó napján is.

Kiss erre már nem tudott válaszolni, mert a szobából behallatszott Rágó és Veruska zajongása, ajtó csapódott, és Badi elindult kifelé. Kétinek mondd meg, hogy a Surbankóék ma hozzák a csomagot. Minden le van rendezve, csak vegye át. Egy pohár konyakot adhat nekik.

Jó. Csomag, konyak - nem felejttem el - ígérte meg Kiss, és mélyet szippantott a cigijéből. - Kéz és lábtörést.

A konyhaablakon keresztül látta, hogy Veruska beszáll a kocsiba, de közben meghallotta Rágó suttogását is a szomszéd szobából: A parasztbútort nem visszük? - Nem, mert a becsületrend lovagja nem volt hajlandó megkérdezni a telefonon, hogy érdemes-e? - ez Badi lefojtott hangja volt. És mi lesz, ha a Surbankóék túlságosan bepapulnak a múltkori balhé miatt, - tudod, hogy azóta a Kormos is levette őket egyszer, méghozzá rendszeren - suttogta Rágó rekedten.

Kiss Badi válaszát már nem várta meg; bekapcsolta a konyhaasztalon álló kis rádiót, és a sörösüveg után nyúlt.

Talán most az egyszer jobban tette volna, ha nem annyira szemérmes és mégis odafigyel. Talán mégse fordulhatunk el illedelmesen, amikor a nyolcadik gyufával próbálkoznak, hogy ránk gyútsák a kunyhót. Talán... No, jó... Mi tudjuk, hogy Kissnek akkor már csak pár órája volt hátra; - ő nem tudta.

Miután hallotta az induló kocsizajt, egy újabb üveg sörrel visszament a szobába és leült a kanapéra. Átfutott az agyán, hogy föloson Kétihez, és behízeli magát mellé az ágyba, de aztán elhessegette a gondolatot, mert - valljuk be - gyáva volt, fáradt és szörnyen másnapos. Benyelt egy hosszabb kortyot, aztán végigdől a kanapén és magára húzta a takarót. Utolsó három órájából is alvásra pazarolt el kettőt.

Kéti fél nyolc körül jött le a lépcsőn. Csinos volt és kikapihent. Kosztümöt viselt, mert fél kilencre le kellett mennie a vonathoz Zsina nevű barátnőjéért, akit Kiss mellé szántak hölgytársaságnak. Erről Kiss nem tudott, és nem is tudta meg soha. Meglepetésnek szánták.

Pár percig elmélyülten nézte a szoba homályában nyugtalan álmát alvó Kisst, aztán kiment a konyhába. Két kávét készített, az egyiket megitta - közben elszívott egy cigit, s a konyhaablakon keresztül nézte a kivilágosodó, havas tájat, aztán a másik kávét bevitte Kissnek.

Ma már másodszor mentik meg az életemet - hállalkodott a gyűrött arccal kávézó Kiss. - És hol van még a nap vége!

- Ennek a napnak csak holnap lesz vége, feltéve, hogy lassítasz kicsit a tempón - nevetett Kéti, és az ágy mellett heverő, üres sörösüveget felrakta a dohányzóasztalra. Úgy bűzlesz, mint a Mester utcai pincekocsmalejárata.

Kiss lehúzta maga mellé a kanapéra, aztán ledől, mint a bábu, és az asszony ölébe hajtotta fejét. Úgy emlékeztem, hogy nagyobbak a melleid - panaszkodott.

Korpás a hajad, Don Juan felelte erre Kéti, és megsimogatta a férfi fejét, de finoman elhárította, amikor az kigombolta a kosztüm alsó gombját. - Haragudtál rám nagyon?

Nem is tudom - révedt el Kiss. - Azt hiszem, igen. Főleg első alkalommal, a Muskétásban, ott nagyon elkeseredtem, hogy nem jössz. A várakozás, mint a viasz, úgy dermedt meg a pofámon, már több sört se voltam képes meginni, csak ültem, s velem búsul az egész személynzet, mert sejtették, hogy két törzsvendéget veszítenek egyszerre. Aztán vártalak a Galériában, s akkor már úgy tűnt, hogy ez lesz a főfoglalkozásom, hogy itt-ott csökönyösen várok rád, de azzal vigasztaltam magam, hogy nekem ez hivatás, nem szakma, de ezen túl is komoly felfedezéseket tettem, például, hogy a klasszikus tájképeken mindig balról fúj a szél, hogy a múlt századi modellek ugyanolyan szenvedélyesen borotválták magukat, mint mostanában az úszók és hogy a japán turistáknál a nők viszik az útikönyvet, a férfiak a kamerát.

Hiszed vagy sem, minden alkalommal úgy gondoltam, hogy elmegyek, de aztán mindig közbejött valami hajtotta hátra a fejét sóhajtva Kéti. Akkor már mindenáron el kellett kerülnöm otthonról, már nem bírtam ki anyuékkal. Két hónappal azután, hogy utoljára találkoztunk, hozzá is mentem az első férjemhez. Jó ember volt, rendes, unalmas kis ember, s én már azt hittem, hogy szépen, csendben telik el az életem, amikor hirtelen meghalt. Üzemi baleset. Utána nagyon sokáig egyedül voltam, apuék nagyon rendesek voltak, segítettek, de én egyre rohadtabbult éreztem magam, persze piáztam is rendszeren. Már ott tartottam, hogy el-

sírtam magam, amikor séta közben - valahol Szentendrén vasárnap délben meghallottam, hogy az egyik házban a családi ebédhez teritenek: csörög a tányér meg a kanál, szól a rádió, az asszony szólongatja a férjét meg a gyerekeket: gyertek már, kihűl a leves! Képzeld el. Ott álltam egy idegen ház ablaka alatt és bögttem, mint egy csitri... Azon a héten ismertem meg Badit.

- Kicsit nehéz pasi, de úgy látom, jól kijöttök vele udvariaskodott Kiss.

- Persze, jól kijövünk - bólogatott furcsa mosollyal Kéti. - Irtó rendes volt velem akkor. Gondoltam, na, egy nekem való, jó ember. Tényleg. Az is volt. Rendbe hozott. Legalább egy évig nem is volt semmi baj. Vagy csak én nem figyeltem oda minden részletre. Annyira akartam, hogy jó legyen. Tavaly aztán megpróbáltam itthagyni, de utánam jött, és én visszajöttem vele.

A szerelem mindent legyőz - nézett körül leplezetlenül türelmetlenséggel Kiss.

- Igen, látod az is, de sokkal többet nyomott a latba, hogy nála van az üzletem fekete könyvelése. Ha a konyakot keresed, az ott van a dohányzóasztal alatt.

- Fekete könyvelés? - pillantott rá értetlenül Kiss, miközben kitöltötte magának az italt.

Persze, az adó, az adó, kis szívem. A különbség aközött, amit be kéne fizetned és amit valóban kiperkász. Hát ne érted? Ez az ember mindent tud, és mindenre képes. Először csak kiszurkálták a kocsim gumijait, aztán megöntözték krornofággal; nyílt utcán leverték az egyik régi, öreg barátom, akivel el mertem menni színházba... Kéti itt kis szünetet tartott, s miután látta Kiss arcán az elképedést, igyekezett megnyugtatni.

- Nyugi, ez téged nem érint, nem engedem, hogy belekeveredj. Különbben is, azóta szent a béke. Nagyjából. A kezemben tartom én is, mégis félek tőle.

Nem vagyok majrés típus jelentette ki nagyképpően Kiss. Annyira tette hozzá kis késéssel. - Különbben meg, ha ide bejön egy olyan tudatlan idegen, mint én, azt gondolná: hú, milyen marha jól mehet ezeknek! Brazil bútor, japán hi-tec, metró a kerti budihoz, kaja-piama-dárfütty. Egy atléta kinézetű pali és egy remek, ragyogóan szép nő...

Szép nő? Aranyos vagy - mondta erre Kéti és egy pusztit nyomott Kiss borotvás képére, aki rögtön megpróbált belecsókolni az asszony nyakába, de az azonnal vissza is lépett, bár a kezét a férfi kezében hagyta.

- Sajnálom, hogy nem találkoztunk előbb - préselte ki magából Kiss és maga felé húzta az asszonyt. Csókolj meg.

Kéti pár pillanatig komolyan nézte a férfit, aztán kihúzta a kezét. Hagyjuk ezt mondta. - Ez már nem pótolható. Elfordult, felszaladt a kijáratú ajtóhoz vezető pár lépcsőn, és leakasztotta a fogasról a bundáját.

Megyek, mert valaki vár az állomáson. Meglepetés. Addig egy kis önmérséklet, ki ne lódd magad nekem. Húsz perc, és itt vagyok.

Kiss teljesen egyedül maradt a házban.

Kéti lekanyarodott a szűk erdei útról a betonútra, s annyira elmerült Kiss körül csapongó gondolataiba (nem tudhatta, hogy pár perce egy halálraítélt utolsó kívánságát tagadta meg), hogy észre se vette azt a két farmerruhás, fölfelé igyekvő férfit, akik mellett a két út találkozásánál hajtott el. Egyikükön katonaköpeny volt, a másikon hátizsák, s úgy néztek ki, mintha három hetet egyfolytában vonaton aludtak volna.

Kiss az asszony tréfás figyelmeztetése ellenére megivott még egy konyakot (életében az utolsót), aztán ide-oda ténfergett a szobában. A magnószalagok közt turkálva talált egy régi *Procol Harum*-ot, benyomta a kazettát a magnóba, s a zene éppen megszólalt, amikor a két férfi benyitott az ajtón. Kiss riadtan fordult hátra a zajra, hiszen azt hitte, egyedül van, s most csodálkozva pislogott a férfiakra. - Jó napot. Tessék.

A két férfi mereven nézte. - Kiss? kérdezte az egyik.

- Az hát, Kiss - bólintott Kiss -, de az igazi Kiss, vagyis Badi, az... - kezdett magyarázkodni, de többre nem volt ideje. A köpenyes idegen rövid csövű géppisztolyt húzott elő hóna alól, és kurta sorozatot lött Kiss Sándor mellébe. Vér fröccsent a HI-FI-toronyra és a kandalló fehér márványlapjára, aztán Kiss a padlóra zuhant.

A két idegen körüljárt a lakásban, de nem nyúltak semmihez. Egyikük próbaképpen belerúgott a földön fekvő férfi kezébe. - Kiss - mondta érzélem nélkül. A másik idegen kesztyűs kezével konyakot töltött magának Kiss poharába, és megitta. Kérdőleg tekintett társára, de az intett, hogy nem kér. Sietség nélkül kimentek, és nem húzták be maguk után az ajtót.

Hosszú szám volt, lassú, a „Halványnál is fehérebb Hárnyék” című, Kiss ifjúkorabeli nagy sláger, s amikor véget ért, véget ért a szalag is, és a magnó éles kattánása után mély csönd lett. A felélénkülő északi szél vékony hópermetet hordott be a nyitott ajtón.

Nézd már, ez az együgyű teljesen kihűti a lakást - szólt vissza Kéti a mögötte toporgó, fekete ballonba burkolózó asszonykának, amikor pár perc elteltével kiszálltak a kocsiból, és beléptek a házba. - Meglátod, nagyon kedves fiú, szelíd szemű, okos. Tetszeni fog neked. Nyugi, tudom, mit beszélek. Vedd le a kabátod. Most mindkettőtökre ráférne egy nagy szerelem. Sanyi! Sanyi, hol vagy?! -- kiáltotta, miközben felakasztották a kabátokat. Kéti benézett a konyhába, a másik, szőke Kleo-frizurás, törekeny csontú, széparcú nő pedig egyhelyben állt a küszöbön. - Sanyi, hol a fenébe' vagy? jött be Kéti a szoba közepéig, ahol aztán meg is látta a földön fekvő, véres alakot.

Dermedten állt, s egy hang sem jött ki a torkán. A szőke nő utánalépett, s meglátta a hullát.

Ő az? - futott ki a kérdés a száján.

Kéti csak kisvártatva tudott bólintani.

Boldog új évet! Boldog új évet! - sikította fülsiketítően a szőke nő, s aztán hisztérikusán nevetni kezdett.